

De Rebelse Koning

Cymrion 4

De Rebelse Koning

Rosemary Hart
Victoria Flora

De Rebelse Koning
www.rosemary-hart.com

Copyright © 2023 Rosemary Hart
Omslagontwerp: Marieke Veringa
Tekstredactie: Rianne Werring, Marieke Veringa
Romantische Roman
ISBN: 9789403697222
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De storm hilde toen ze samenkwamen in Adalfonskars oorlogskamer. Isolda kroop dieper weg in haar mantel tegen de tocht die door de zaal heen spookte, ondanks de vuren. Edhelbritta stond achter haar stoel. Haar blik gleed steeds van de een naar de ander. Gretcherin had plaatsgenomen en leunde met haar ellebogen op tafel. Toen Adalfonskar binnenkwam, stond iedereen op om hem te begroeten, behalve Isolda zelf.

‘Alstublieft, ga zitten,’ zei hij. ‘We hebben veel te bespreken. Vanmorgen is de boodschapper die ik gestuurd heb om met mijn vader te onderhandelen naar ons teruggekomen – op een kar, dood. Mijn vader wil me laten weten dat ik, door mijn broer gevangen te nemen, mijn doodvonnis heb getekend.’

‘Genadige Drievuldigheid,’ zuchtte Isolda. ‘Dat is triest, maar niet onverwacht.’

‘Dat is waar,’ zei een man die de naam Jofok droeg. ‘We hadden toch niet verwacht dat hij zou meewerken? Ludovikander is geen gemakkelijke man en...’

‘*Koning* Ludovikander,’ onderbrak Adalfonskar. ‘Hij is nog steeds koning, Jofok.’

‘Excuses, *reger*.’

‘Hoe wil je reageren?’ vroeg Isolda.

‘Ik buig niet voor zijn dreigementen. Skarskallen blijft onder onze hoede, en we moeten ons voorbereiden op de vergelding van de koning. Welnu,’ zuchtte hij, ‘Megangar, hoeveel troepen zijn er aanwezig in Gotebarren?’

‘Twaalfduizend man, bewapend en gereed,’ somde Megangar op. ‘Drieduizend ruiters, drieënhalf duizend boogschutters, zeshonderd bijlzwaiers, de rest speerdragers en voetvolk.’

‘En Konesgin?’

‘De *markner* blijft koppig. Hij gehoorzaamt alleen aan Gargarian of Aleksander.’

‘En Aleksander blijft even koppig,’ gromde Adalfonskar.
‘Gretcherin? Jouw volk?’

‘Twintigduizend marimasko’s hebben zich bereid verklaard om te vechten,’ zei ze. ‘Het probleem is de afstand. Ze zijn verspreid van Forgas tot Bathander, en we kunnen ze niet allemaal vragen hier naar Gotebarren te komen en dan naar Anerheim te marcheren. Te veel mensen, te veel aandacht.’

‘Daar ben ik het mee eens. Maar houd nauw contact met ze.’

‘Ik heb nog niets van mijn vader gehoord,’ zei Isolda. ‘Maar de reis is lang en, zoals we inmiddels weten, nogal hachelijk.’

‘Inderdaad.’ Adalfonskar legde zijn hand op de hare. ‘Ik weet dat hij zal reageren. We zullen spoedig iets van hem horen.’

‘Ik heb goed nieuws,’ zei Aelfraed. ‘Ik heb de Hilfshagars van Forgas geschreven. De stadhouder mag dan aarzelen om zijn trouw aan u te verklaren, maar zijn zoons willen graag hun steun toezeggen. Troman heeft uitdrukkelijk geschreven dat hij zal proberen zijn vader over te halen zich bij uw zaak aan te sluiten.’

Achter Isolda maakte Edhelbritta een tevreden geluid: ‘Troman is een goede man. Hij klinkt als een zangvogeltje, maar hij weet veel van strategie.’

‘Toch wou ik dat we Konesgin hadden,’ zei Isolda zacht.

‘Aleksander moet overgehaald worden, op een of andere manier.’

Het was al laat in de middag toen Adalfonskar de bijeenkomst voor beëindigd verklaarde, en hij nam Isolda apart. ‘Ik moet je iets vragen,’ zei hij. ‘Discreet. Ik wil dat je namens ons met Aleksander spreekt.’

‘Aleksander?’ Dat was verrassend. Isolda bestudeerde het gezicht van haar man. ‘Ik weet niet zeker of hij naar me zal luisteren, Adalf. Ik ben een vrouw, ik ben jong. Wat hem betreft heb ik geen gezag.’

‘Maar hij lijkt jou aardiger te vinden dan mij of zijn broer. Je bent charmant, Ishild. Je hebt een manier om mannen te overtuigen.’

‘Tja...’ Misschien was dat waar. Ze wist hoe de mannen naar haar keken, en Aleksander had altijd wel geïnteresseerd geleden in een gesprekje of twee met haar. Belangrijker was dat Adalfonskar de

steun van Konesgin nodig had. ‘Goed dan, ik zal het proberen. Maar ik wil dat Megangar buiten de kamer wacht. Als Megangar niet kan komen, dan Edhelbritta. Hij laat zich niet door één gesprek overhalen.’

‘Ik wil dat hij je leuk vindt, Ishild, maar ik vraag je niet om hem te verleiden.’

Er verscheen een glimlachje in haar mondhoek. ‘Ik zal proberen mijn charme onder controle te houden.’

Hij grijnsde. Leunde toen voorover om haar te kussen. ‘Dank je.’
‘Natuurlijk,’ mompelde ze. ‘Ik hoop alleen dat het doet wat je hoopt dat het zal doen. En Adalf, over je vaders... boodschap. Je weet dat je hem een boodschap van gelijke aard kunt terugsturen...’
Haar stem werd een gefluister. ‘Je hebt Skarskallen nog.’

‘Ik wil hen nog niet bedreigen,’ zei hij langzaam. ‘Ik wil dat hij tot rede komt.’

‘Je vader of je broer?’

‘Beiden.’

Isolda betwijfelde of ze dat zouden doen. Ze had nog nooit zulke mannen ontmoet als Ludovikander en zijn oudste zoon – zo hard, zo wreed, zo blind voor rede.

‘Zie je Brunna vandaag nog?’ vroeg Adalfonskar.

‘Ja,’ zei ze, terwijl ze een hand op haar buik liet rusten.

‘Waarom?’

‘Ik wil gewoon weten of alles goed gaat. We hadden tenslotte een... heftige nacht.’

Dat ontlokte haar een giechel. ‘Ik lette heus op wat we deden. Maar Brunna houdt me goed in de gaten.’

‘Ik weet het. Maar laat me weten wat ze zegt, goed?’

‘Maak je geen zorgen.’ Ze kuste hem op zijn lippen en voelde de stoppels van zijn baard tegen haar gezicht schuren.

‘Ik heb Megangar nu nodig. Ik laat Edhelbritta bij je komen. En wees op je hoede voor hem. Hij kan manipulatief zijn.’

‘Ik heb hem eerder ontmoet,’ bracht ze hem in herinnering. ‘Ik zal voorzichtig zijn, dat beloof ik.’

Aleksander had een comfortabel vertrek, kreeg goed te eten en had een fatsoenlijk bed. Toch werd hij zwaar bewaakt. Een dikke ketting, die van zijn pols aan een van de bedpalen was bevestigd, dwong hem op het bed te zitten of op een van de twee beschikbare stoelen.

‘Wacht buiten,’ zei Isolda tegen Edhelbritta. De vrouw fronste, maar knikte. Isolda duwde de deur open en ging zonder te kloppen naar binnen.

Aleksander zat in een van de twee stoelen, een boek opengeslagen op zijn schoot. Hij keek verbaasd toen hij haar zag. ‘*Frehlin!* Ik had geen bezoek verwacht.’

‘Mijn excuses,’ zei Isolda. ‘Ik ben vast de laatste persoon die je verwachtte te zien.’

‘De eerste vrouw in weken ook, als ik zo vrij mag zijn.’ Hij gebaarde. ‘Alstublieft, ga zitten.’

‘Dank je.’ Ze zakte neer in de stoel tegenover de zijne. ‘Ben je comfortabel genoeg? Gezien de omstandigheden...’

‘Gezien de omstandigheden is uw man zachtaardig geweest. Vriendelijker dan ik zou zijn.’

‘Mooi,’ zei Isolda. ‘Ik wilde er zeker van zijn dat er niets onaangenaams was gebeurd.’

Hij snoof. ‘Waarom zou u zich in hemelsnaam zorgen maken over mijn welzijn?’

‘We zijn in oorlog, en jij bent een waardevolle gevangene, Aleksander.’ Ze vouwde haar handen over haar buik. ‘En je bent de broer van Megangar...’

Hij volgde haar handen en liet zijn blik rusten op haar buik. ‘Hoe gaat het met het kind?’

‘Kinderen,’ zei ze. ‘Het is waarschijnlijk een tweeling.’

‘Een tweeling?’ Een tweede golf van verbazing spoelde over zijn gezicht.

‘Ja. Geloof me, ik was net zo verbaasd als jij. En veel meer geschokt.’ Ze keek op van haar buik om hem te observeren. ‘Adalfonskar was blij.’

Aleksanders ogen vernauwden zich bij haar woorden. ‘Sprak je de waarheid, in Konesgin?’ Zijn stem werd harder en zijn taal meteen

minder beleefd. ‘Of hebben jij en mijn broer tegen me gelogen om te voorkomen dat ik je naar het slagveld zou brengen?’

Isolda deed alsof ze zich ongemakkelijk voelde. ‘Ik houd van Megangar. Ik heb niet gelogen.’

‘De kinderen zijn dus van hem?’

Ze zuchtte. ‘Adalfonskar en ik hadden een lange...ruzie. We deelden niet vaak een bed, maar Megangar en ik wel.’

‘Hoe kan hij dan geen vermoedens hebben? Of weet je niet zeker wie de vader van jouw kinderen is?’

‘Ik ben heel zeker van de vader,’ zei Isolda. ‘Ik ken mijn cyclus en ik weet wanneer ik met je broer heb geslapen. Het is makkelijk te tellen, Aleksander.’

‘Ik wil het je horen zeggen. Is Megangar de vader van je kinderen?’

‘Ja.’

‘En je man weet het niet?’

‘Hij is dolblij met het vooruitzicht van het vaderschap,’ zei Isolda. ‘En hoewel ik van Megangar houd, geef ik om mijn man. En om zijn gevoelens.’

‘Dus je laat hem je bastaarden op de troon zetten?’

Dat woord voelde als een zweepslag. Isolda verbeet haar eerste reactie. ‘Het zijn ook jouw verwanten.’

‘En ik zou daar trots op moeten zijn door te zwijgen?’

Ze was even stil, voordat ze zei: ‘Ik had gehoopt dat we een overeenkomst konden bereiken.’

‘Hoopte je dat?’ Nu pas sloeg hij het boek dicht en legde het terzijde. ‘En hoe hoopte je dat te bereiken?’

‘Door je vriendschap aan te bieden.’

‘Vriendschap. Welke vriendschap zou jij me te bieden hebben? Jouw man houdt me gevangen.’

‘Precies. Je hebt hier geen vrienden.’ Ze leunde voorover met haar ellebogen op haar knieën. ‘Je moet je wel heel erg vervelen.’

Hij snoof weer. ‘En jij biedt me vermaak aan? Je mag gerust knielen en me daar wat van geven.’

Ze glimlachte. ‘Dat kun je vergeten. Maar je bent een intelligente man. De hele dag opgesloten zitten zonder gesprek... ik zou er gek van worden.’

‘Ik geef toe dat ik nooit een man van de boeken ben geweest.’

‘Ik ben heel goed in spelletjes.’

‘Dus je stelt voor dat we spelen, hmm?’

‘Ik stel voor dat ik jouw verblijf hier wat comfortabeler maak, en dat jij je ongeboren nichtjes of neefjes beschermt.’ Ze kantelde haar hoofd naar hem, de glimlach nog steeds op haar lippen. ‘Ik denk dat dat voor ons beiden goed zou zijn.’

Hij keek haar aan en glimlachte toen ook. ‘Ik denk dat een spelletje of twee geen kwaad kan. Wat speel jij, prinses?’

‘Strategiespellen,’ zei ze.

‘Je meent het.’

‘Laten we elkaar testen.’ Ze opende het doosje dat ze had meegebracht en onthulde het kleine speelbord en een handvol speelstenen. ‘Ben je bekend met Zwarte Kraaien?’

‘Nee. Maar ik leer snel.’

‘De regels zijn eenvoudig.’ Ze plaatste de speelstenen aan elke kant van het bord. ‘Je kunt met wit spelen, dat geeft je de eerste zet. Zie dit maar als je leger, en de grote witte steen is je koning. Je mag elke kleine steen één stap in alle richtingen verplaatsen, maar hoe sneller je je leger verplaatst, hoe kwetsbaarder je je koning achterlaat...’

‘En ik zal jouw koning moeten vangen, neem ik aan?’

Isolda glimlachte. ‘Zullen we spelen? Jij mag beginnen. Verplaats die steen hier, bijvoorbeeld. Eén stap, in elke gewenste richting. Je kunt mijn stenen veroveren door eroverheen te springen.’

Hij verplaatste een steen recht voor zijn koning. Stoutmoedig.

‘Je neemt risico’s,’ merkte ze op, terwijl ze een van haar buitenste stenen bewoog.

‘Als ik weinig te verliezen heb.’ Hij bewoog een ander, precies zoals zij.

Ze grijnsde. ‘Dat is waar, niets hangt af van winnen of verliezen van dit spelletje.’

‘Ik zou mijn eer kunnen verliezen.’ Hij keek haar aan, een sluwe glimlach in zijn mondhoek. ‘Maar ik weet dat je mij niet verraadt, dus misschien verraad ik jou niet.’

Ze worstelde om haar gezicht zorgvuldig in bedwang te houden, maar vermoedde dat hij een zweem van haar onbehagen kon zien doorschemeren. Niet omdat hij gelijk had, maar omdat de leugen haar in verlegenheid bracht.

‘Spelen we een spel van vertrouwen?’ vroeg hij, terwijl hij nog een steen verplaatste. ‘Of een spel van winnen en verliezen?’

‘Ik weet het nog niet zeker,’ zei ze. ‘Ik weet wel wat ik zou willen...’

‘Wat dan?’

‘Ik zou je graag willen kunnen vertrouwen.’

‘Ik wil graag weer stadhouder worden.’ Hij deed nog een zet.

‘Konesgin is koppig,’ zei Isolda, terwijl ze haar zwarte steen bewoog om een van de zijne te slaan. ‘Ze willen jouw bevelen.’

‘Ik ben blij dat Thisfulfr trouw aan mij blijft.’

‘En toch ben je niet in staat om stadhouder zijn.’

Hij raapte een steen op en hield die in zijn hand. ‘Wat geeft je dat idee?’

‘Je huidige situatie,’ merkte Isolda droogjes op.

‘Ah.’ Hij legde de steen op het bord en nam een van haar stenen.

‘Daar kun je vast wel wat aan doen.’

‘Ik weet niet of mijn invloed zo ver reikt.’ Isolda bestudeerde het bord voor haar. Langzaam schoof ze een van haar stenen uit de weg voor hij die kon vangen.

‘Word je ineens defensief?’

‘Nee, oppassend,’ antwoordde ze. ‘Neem het me maar niet kwalijk. Je speelt goed.’

‘Ik denk dat je me dat probeert wijs te maken zodat ik me veilig voel en iets stoms ga doen.’

‘Je bent geen domme man,’ zei Isolda.

‘Meestal niet, nee. Maar ik ben een vechter, geen prater.’ Hij pakte nog een van haar zwarte stenen.

‘Wat als ik je beloof dat het ergste wat ik zal doen, is je een spelletje Zwarte Kraaien laten verliezen?’ Isolda verplaatste een

steen naar de andere hoek van het bord en plotseling naderde ze zijn koning.

‘Ik zou je niet vertrouwen.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Mooi.’ Hij trok een paar van zijn stenen terug.

Ze zweeg terwijl ze hun stenen over het speelbord verschoven, tot er nog maar drie witte stenen en een koning over waren, en vijf van haar zwarte stenen en haar koning. Isolda schoof een pion naar zijn koning, die onbeschermd in een hoek stond. Hij koos ervoor een van zijn stenen naar haar koning te verplaatsen.

‘Mag je me eigenlijk wel?’ vroeg hij.

‘Je hebt me aan mijn haren meegesleurd en je hebt me gezegd dat ik nooit meer vrij zal komen,’ zei ze, haar ogen gericht op het bord.

‘Mag jij jezelf?’

‘Ik ben zo’n twintig jaar geleden gestopt mezelf aardig te vinden.’

‘Je bent niet beminnelijk,’ beaamde Isolda. ‘Maar je lijkt om je land te geven. En om je broer.’

‘Nu wel. Nooit om gegeven toen ik jonger was.’

‘Ik heb fragmenten van dat verhaal gehoord.’ Ze verschoof een steen; hij werd nog meer in een hoek gedrukt. ‘Ik zie aan Megangars gezicht hoe de herinneringen hem van binnen verscheuren.’

‘Onze vader haat Megangar. Hij hield van onze moeder, en toen zij stierf bij de geboorte van Megangar, gaf Gargarian hem de schuld. Hij reageerde alles op hem af. En hij moedigde mij aan hetzelfde te doen.’

Ze keek op, en voor het eerst tijdens het bezoek had ze het gevoel dat ze hem recht in de ogen kon kijken. Na een lange pauze zei ze:

‘Je hebt veel goed te maken.’

‘Ik kan het nooit goedmaken. Dat weet ik heel goed.’ Hij verplaatste een steen. ‘Maar dat betekent niet dat ik zal stoppen met proberen.’

‘Vraag me dan nu niet of ik je mag,’ zei Isolda, en ze verplaatste haar overgebleven steen zodat ze zijn koning van drie kanten in het nauw gedreven had. ‘Vraag het me als ik je wat meer je best heb zien doen. Trouwens, je hebt verloren.’ Ze nam zijn koningssteen.

‘Misschien vind je jezelf dan nog aardiger dan je in twintig jaar hebt gedaan.’

Hij keek naar het speelbord en leunde toen achterover in zijn stoel. ‘Zou je me geloven als ik zei dat ik van mijn broer houd?’

‘Oh, dat geloof ik wel,’ zei ze langzaam. ‘En ik geloof dat hij het moeilijk heeft om jouw acties als liefde te interpreteren.’

‘Denk je dat hij me zou geloven als ik het hem vertelde?’

Isolda bevochtigde haar lippen en verzamelde de zwarte stenen in haar hand. ‘Ik geloof dat hij je zou vragen waarom, bij de Dood, je dan niet aan zijn zijde staat.’

‘Omdat Adalfonskar de koning niet kan verslaan. Heb je enig idee hoeveel mannen Ludovikander beveelt? Hoeveel krijgers? Hoeveel zwaarden?’

‘Ik heb geen precieze cijfers,’ gaf ze schoorvoetend toe.

‘Hij kan niet winnen. Ik probeer te voorkomen dat mijn broer ten oorlog trekt, zodat hij niet gedood wordt.’

‘Aleksander.’ Isolda zuchtte. ‘Megangars leven is van hemzelf. Hij mag zijn loyaliteit geven aan wie hij wil. Die keuze moeten we allemaal in ons leven maken.’

‘Hij is mijn jongere broer. Ik weet nu wat een oudere broer hoort te doen.’

Ze glimlachte flauwtjes. ‘En hij is een volwassen man, in dienst van mijn man. Cymrion heeft ook soldaten, Aleksander. Adalfonskar staat niet alleen met zijn bijeengeraapt zootje van rebellen.’

Aleksander schudde zijn hoofd. ‘Ik kan hem niet daarin verzeild laten raken.’

Ze begon de rest van de stenen weer in hun leren zakje te verzamelen. ‘Dat begrijp ik. Toen Llanfair werd belegerd, was mijn jonge zus het strijdgewoel in slepen wel het laatste wat ik wilde doen.’

‘En heb je dat gedaan?’

‘Dat heb ik gedaan.’

‘En?’

‘Ze is gestorven,’ zei Isolda, terwijl ze opstond. ‘Maar het was toch mijn plicht om haar weg te halen uit het kasteel. Ze verdiende die kans.’

Aleksander antwoordde pas toen ze al bij de deur was. Toen zei hij: ‘Vraag hem om met mij te praten.’

‘Ik kan je niet beloven dat hij komt.’

‘Vraag het hem. Ik wil hem zien.’

‘Ik zal het hem vragen,’ beloofde ze.

‘Vertel hem... Ik wil hem vertellen over Megara.’

‘Wie?’

‘Onze moeder. Hij is naar haar vernoemd. Het was haar laatste wens.’

‘Oh, Vrouwe.’ Ze voelde een scherpe pijn in haar hart voor Megangar. ‘Ik zal het hem zeggen. Maar ik zal hem niets bevelen.’

‘Dank je.’

Isolda knikte opnieuw. ‘Goedendag, Aleksander.’

‘En jij, Ishild Adalfonskarskin. Kom je nog terug?’

‘Misschien. Als ik weer wil spelen.’ Daarmee liet ze hem alleen in de stille kamer.

2

‘Hoe is het gegaan?’ vroeg Adalfonskar, zodra ze waren teruggekeerd naar de beslotenheid van hun kamers.

‘Niet slecht,’ zei Isolda. ‘Aleksander denkt dat ik zwanger ben van Megangar. Hij denkt dat ik hem een plezier probeer te doen, zodat hij mijn geheim niet onthult. Maar... ik weet niet zeker of ik echt degene ben die tot hem kan doordringen.’ Ze wendde zich tot Megangar. ‘Hij wil jou.’

Onmiddellijk viel er een schaduw over Megangars gezicht. ‘Ik heb hem niets te zeggen.’

‘Ik wist dat je dat zou zeggen. Ga zitten.’ Ze wachtte tot hij met tegenzin een van de stoelen had ingenomen en zei toen: ‘Aleksander probeert te voorkomen dat je sterft in wat volgens hem een dwaze oorlog is. Eén die we niet kunnen winnen. Ik denk dat jij hem beter kunt overtuigen dan ik.’

‘Ik heb geen reden om zijn goede bedoelingen te geloven,’ gromde Megangar. ‘Hij is als vergif voor me.’

‘Hij zei dat hij met je wilde praten over Megara, je moeder?’

Megangar leek te krimpen bij die naam. Iets anders trok over zijn gezicht; iets wat ze nog nooit eerder had gezien: pure angst.

‘Dat hoeft niet,’ zei Adalfonskar. ‘Ik zie je in mijn kamer, Megangar, je kunt gaan.’

‘Ja, mijn heer.’ Het was nauwelijks een fluistering. Megangar sprong op en was zo snel weg dat Isolda geen kans had om iets te zeggen.

‘Het spijt me,’ zei Adalfonskar, ‘maar ik moet hem hiertegen beschermen. Ik laat hem niet met zijn broer spreken. Zeg hem dat maar.’

‘Ik heb Aleksander al verteld dat Megangar misschien niet zou komen.’ Toch had ze Megangar beter kunnen voorbereiden... dit voelde als haar schuld.

‘Kom hier.’ Adalfonskar opende zijn armen. ‘Wees niet boos op jezelf. Wees niet boos op hem. Laat zoiets niet tussen ons komen.’

‘Natuurlijk ben ik niet boos op Megangar.’ Isolda liep in zijn omhelzing en liet haar wang tegen zijn borst rusten. ‘Ik handel Aleksander wel af. Megangar hoeft dat niet te doen.’

‘Aleksander heeft je bedrogen. Zijn moeder is de bron van Megangars pijn, al sinds hij een kind was. Zijn vader en Aleksander hebben hem er voortdurend aan herinnerd dat ze praktisch een heilige was, en dat hij haar vermoord heeft. Ze lieten hem zichzelf verafschuwen, zich oneindig schuldig voelen over zijn bestaan. Ze lieten hem denken dat hij had moeten sterven zodat zij had kunnen leven. Zijn moeders naam is een vloek voor hem. Spreek niet meer over haar.’

‘Oh, lieve Vrouwe,’ kreunde Isolda. ‘Het spijt me.’

‘Dat wist je niet.’ Hij kuste haar haar. ‘Vertel me nu eens, waarom denkt Aleksander dat je de kinderen van mijn bediende krijgt en niet de mijne?’

‘Dat hebben we hem verteld.’ Ze keek naar hem op. ‘Hij stond op het punt om me voor jullie leger te slepen en me te doden als jullie niet zouden terugtrekken. Ik zei dat ik zwanger was... Megangar wist dat zijn broer wanhopig op zoek was naar een erfgenaam, dus vertelde hij Aleksander dat het kind van hem was.’

‘Waarom is hij zo wanhopig op zoek naar een erfgenaam? Ik dacht dat zijn vrouw een zoon had gebaard.’

‘Hij vertelde me dat het kind was overleden.’ Isolda pauzeerde. De herinneringen aan hun gevangenschap waren niet prettig. ‘Hij beval Megangar om in plaats daarvan zijn erfgenaam te verwekken. Bij mij, of bij een van zijn dienstmeisjes. Megangar beschermde mij.’

‘Dus nam hij in plaats daarvan een van de bedienden?’ Adalfonskar schudde zijn hoofd. ‘Nam hij die met het rode haar? Ik ben haar naam vergeten.’

‘Ragna, ja.’ Nu voelde ze zich ongemakkelijk.

‘Ze is een paar dagen geleden onwel geworden. Ik liet een arts naar haar kijken en hij riep Brunna. Ze is in verwachting.’

‘Ze is...’ Isolda haperde, niet eens zeker wat ze nu voelde. ‘Weet Megangar het?’

‘Ik had geen idee dat hij geïnformeerd moest worden. En ze heeft me niet verteld met wie ze naar bed is geweest.’

‘Natuurlijk niet. Ze kan niet praten! Ik ben er nauwelijks zeker van dat ze met haar eigen toestemming naar bed is genomen.’

‘Hm.’ Adalfonskar fronste diep. ‘Ik laat haar hierheen halen. Of, nee, ik moet eerst met Megangar praten. Ik hoop alleen dat ze niet wil dat hij met haar trouwt.’

‘Nee,’ zei Isolda. ‘De afspraak was dat Aleksander het kind als het zijne zou nemen. Maar... als Ragna een echtgenoot wil, heeft ze dat recht. Het volste recht.’

‘Aleksander wil Megangars kind? Absoluut niet. De man is niet geschikt om voor een hond te zorgen, laat staan voor Megangars kroost.’

‘We moeten iets voor haar regelen,’ zei Isolda. ‘Als Aleksander dit kind erkent, wordt het Konesgins erfgenaam. De enige erfgenaam, Adalf. Bedenk wat dat voor jou zal betekenen.’

‘Als Megangar besluit zijn eigen kind te erkennen en Aleksander sterft, wordt hij de volgende erfgenaam van Konesgin, niet zijn verdraaide broer.’

Ze had een moment nodig om alles te bevatten. ‘Dus...?’

‘Ik weet wat mijn voorkeur heeft. Ik zou Aleksander eigenhandig kunnen wurgen voor wat hij mijn Megangar heeft aangedaan.’

Ze greep zijn polsen en voelde de spanning van zijn gebalde handen. ‘Wees niet onbezonnen. We moeten het Megangar laten weten. En Ragna... Misschien moet ik met haar praten? Jij kunt intimiderend zijn. Vooral zoals je er nu uitziet.’

‘Ik wil ook met haar praten. Ik wil dat ze weet dat ik voor dit kind zal zorgen als voor mijn eigen kind.’

‘Echt?’ Ze wist niet zeker waarom dat haar verbaasde. ‘Je wordt nu al vader van een tweeling.’

‘Ik weet het. Maar Megangars kind... hoe kan daar niet van houden? Net zoveel als ik van de jouwe houd?’

‘Natuurlijk,’ mompelde ze. ‘Natuurlijk houden we allemaal van zijn kind...’

‘De enige kinderen van mijn bloed zullen jouw kinderen zijn, Ishild. Maar Megangar is... Hij is meer mijn broeder dan ik ooit had.

En nog meer dan dat. Dus zou zijn kind gedeeltelijk mijn kind moeten zijn...' Hij stopte toen hij de uitdrukking op haar gezicht zag. 'Wees niet boos.'

'Ik ben een beetje gekwetst,' fluisterde Isolda, terwijl ze wegkeek. 'Maar het is niet jouw schuld, of de zijne, of die van Ragna. Ik ben in dit huwelijk gestapt in de volle wetenschap van wat het zou betekenen. Ik accepteer hem als jouw minnaar – en als de mijne. Alleen... Ik had nooit op zijn kinderen gerekend. Ik wil niet dat ze met de mijne concurreren.'

'Dit zal ook voor hem als een schok komen.' Adalfonskar zweeg kort. 'Daarom heb ik jouw steun nodig, Ishild. Ik wil niet dat hij zijn eigen kind wegstuurt. Megangar is bang om vader te worden omdat zijn eigen vader een monster was, en de mijne was niet veel beter. Maar Megangar is vriendelijk, niet wreed.' Hij verlaagde zijn stem. 'En niemand zal ooit met onze kinderen concurreren, dat weet je.'

Ze antwoordde niet meteen, maar keek naar haar handen aan de bovenkant van zijn polsen. Uiteindelijk zei ze: 'Alle kinderen zijn welkom. Ik sta achter je.'

'Dank je.' Hij trok haar dicht tegen zich aan en omhelsde haar.

Ze glimlachte, ook al was het een strakke glimlach, en kustte hem. 'We kunnen dit niet voor hem verzwijgen.'

'Nee. Wacht in onze slaapkamer tot ik je roep.'

Vanuit de andere kamer kon ze Megangars kwade stem horen.

'Waarom zou hij het nu over haar hebben?' vroeg Megangar, nog voor Adalfonskar kon beginnen. 'Hij wil van mij maken wat ik eerst was. We hebben een giftige slang in dit kasteel gebracht, en je had me hem moeten laten verwijderen!'

'Megangar, ga zitten.' Isolda kon horen dat Adalfonskar zijn best deed om gelijkmatig te klinken. 'Ishild wist niet dat haar woorden je pijn zouden doen.'

'Ik neem het haar niet kwalijk, mijn heer.'

Het volgende wat ze hoorde, was Megangars moeizame ademhaling. En toen zijn vuisten, die tegen iets hards bonkten.

Isolda voelde zich schuldig. Dit kwam door haar. Zij had zich door Aleksander laten manipuleren. Schuld bewust vroeg ze zich af of dat zijn bedoeling was geweest, of dat dit gewoon een ongelukkig neveneffect was, maar het deed er eigenlijk niet toe. Ze had het eerst met Adalfonskar moeten bespreken.

Isolda stond op, greep de deurklink en aarzelde toen.

‘Dat is Ishild. Ik heb haar gevraagd te komen. Lieveling, wil je even binnenkomen?’

Ze duwde de deur open. ‘Megangar...’ Ze stopte voor hem. ‘Het spijt me.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘U wist het niet.’

‘Nee, ik wist het niet. Maar ik wist hoe je over je broer dacht en ik had moeten weten wat voor man hij is. Ik dacht dat ik de overhand had, maar hij was me te slim af. Het zal nooit meer gebeuren.’

Daar zei hij niets op.

‘Ben je boos?’ vroeg ze zacht. ‘Op mij?’

‘Nee.’

‘Megangar denkt niet graag aan zijn verleden,’ zei Adalfonskar, alsof ze dat nog niet begrepen had. ‘Als hij dat doet, komt het vaak heftig terug.’

‘Het reduceert me tot...’

‘Nee.’

Megangar slikte. ‘Het maakt me onrustig. En angstig.’

Isolda knikte. Ze ging naast hem zitten en haalde voorzichtig haar vingers door zijn haar, zoals ze wist dat hij dat prettig vond. ‘Je bent mishandeld en je bent getekend. Dat weet ik wel. Vanaf nu zal ik Aleksander bij je weghouden.’

‘Ik ben bang dat we je meer te vertellen hebben,’ zei Adalfonskar. Hij wachtte tot Megangar hem aankeek. ‘Ragna is zwanger.’

Megangars gezicht verbleekte.

‘Ik ben niet boos op je, Megangar. Ishild vertelde me waarom je haar genomen had.’

‘Ik heb haar geen pijn gedaan.’

‘Ik geloof niet dat je dat zou hebben gedaan. Maar heeft ze het vrijwillig gedaan?’

‘Ze werd... gevraagd om het vrijwillig te doen.’